

Iz „Vrtčeve“ skrinjice

IZLET NA LJUBNIK

Vsako leto se veselimo izleta »Marijinega vrtca«. Lansko leto smo šli na Sveto Goro, letos pa na Ljubnik. Šlo nas je okoli sto. Z nami so šli gospod katehet, gospod upravitelj, dva gospoda učitelja ter dve gospodični učiteljici. Bilo je zelo prijetno. Ob 6. uri smo stopili na vlak in se odpeljali proti Škofji Loki. V Ljubljani smo se presedli na gorenjski vlak. Hitro smo brzeli mimo postaj in ob osmih smo že prispeli na škofjeloško postajo. Tu smo izstopili in peš nadaljevali pot proti Loki. Ustavili smo se pri očetih kapucinih, kjer so imeli g. veroučitelj sv. mašo. Po končani sv. maši smo zunaj cerkvice malo posedli in privlekli na dan svoje zaloge, da smo lažje hodili po hribu. Dolga in precej strma je bila pot, a kaj to, saj so nas ob stezici vabile črne in rdeče maline. Gori smo šli mimo Starega gradu, nazaj pa čez »Kobilo«. S seboj smo imeli tudi tri muzikante, ki so izvrstno igrali na orgelce. Po poti nam torej ni bilo dolgčas, saj so večkrat zaigrali kakšno poskočno. Ko smo se bližali planinski koči, so še bolj zaorglali, da so vsi prišli ven gledat, kakšni planinci prihajajo. Okoli planinske koče so bile postavljene mize in mi smo jih hitro zasedli in začeli jesti in piti, da je bilo veselje. V planinski koči je bilo vse zelo drago; v začetku smo morali še vodo plačevati, a nazadnje so jo dajali zastonj. Z vrha se je krasno videlo proti Ljubljani, Kamniku in Kranju. Ob treh popoldne smo se poslovili in se počasi vračali v Škofjo Loko. Gospod upravitelj so nam razkazali mesto. Nato smo odšli proti postaji, kjer smo spustili modro raketo. Kmalu je prispel vlak in še premalu smo zopet prišli v D. M. v Polje, kjer smo se poslovili in se razšli.

Z veseljem in hvaležnostjo se spominjamo vseh, ki so nam pripravili dan, ki nam bo ostal še dolgo v nepozabnem spominu.

Zares je lep bil naš izlet,
saj tak ni bil že mnogo let.

Iva Anžur,

učenka viš. lj. šole pri D. M. v Polju.

Težko sem čakala, da je zopet prišel »Vrtec«. Tako dolge so bile počitnice brez njega. Lansko leto smo bili v Stični menda vsega skupaj samo trije naročniki. Letos pa nas bo lepo število. »Vrtec« nazivljete častitljivi starček — pa je res kakor ded na zapečku, vedno založen z lepimi povesticami za nas otroke. Želim si, da bi zadnja stran ne bila prazna. Tam bi se lahko naselile uganke, na predzadnji strani pa bi bila kaka daljša resnična povest.

Milena Škufca,

Gaberje 18, Stična.

Letos sem pridno nabiral v počitnicah gobe in jagode ter s tem zaslužil precej denarja. Zato sem naročil sam moj najljubši list »Vrtec«. Najrajši berem pesmice in Vam pošiljam tudi dve svoji na ogled.

Danica in piške.

Oj, piške moje male,
le k meni pridite,
jaz hočem natrositi
vam drobne kašice.

Nič se me ne bojte,
saj rada vas imam,
za prav nobeno ceno
nikomur vas ne dam.

Jožef Mihelič,

Dobrava pri Kropi.

MARIJANU IZ MOST

Napisal si, kako si preživel letošnje počitnice. Pa si se malo zmotil, ali je pa naredil napako nagajivi tiskarski skrat. Praviš, da je sv. Volbenk na Bukovem vrhu. Na tem hribu ima Mati božja svojo cerkev. Sv. Volbenk ima pa svoj hrib. Vidiš, takole se vrivajo v knjige napake. Upam, da sva jo zdaj popravila.

Naj pri tej priliki omenim še nekaj. V naše učne knjige je zašlo ime Sava Bohinjka in Sava Dolinka. Pred tridesetimi leti so imenovali ljudje tam okrog Bleda Bohinjsko Savo Savico. Savo, ki teče iz skrajnih krajev naše Gorenjske, pa kratko Sava. Od sotočja, torej od Radovljice dalje, pa je tekla samo Sava. Dobro bi bilo ugotoviti, če ljudstvo še tako govori. To napako so naredili gotovo ljudje, ki ne poslušajo, kako naš narod v resnici govori. Lgh.

GLASOVI IZ TUJINE

Dunaj 26. VIII. 1938.

»Vrtec« me spominja na mlada leta, ko je bil temu listu urednik učitelj Tomšič,

če se dobro spominjam. Bil sem nekajkrat pri njem. Stanoval je na Mestnem trgu pred ljubljanskim magistratom. Donašal sem mu male doneske za list v letih od 1884. naprej. Sestavljali smo jih otroci in on nas je bodril, naj še naprej kaj zapišemo, čeprav ni nič objavil. Bile so bajke, ki smo jih čuli od starih tet in mož in so se vse končavale: Potem so mi pa dali iz rešeta piti itd. — Rad bi pa še list videl in bral, pa tudi moj sin, ki je uradnik. Danes imam skoraj 70 let, težko slovensko govorim in pišem, ker sem že 40 let tukaj. Prosim, pošljite mi list in račun.

Vdani in hvaležni Ljubljančan
A. J.

Tudi iz Zagreba smo prejeli podobno pismo. V njem nas prosi odličen gospod, naj mu takoj pošljemo prvo in nadaljnje številke »Vrtca« ter pravi: »Spominjal me bo lepe mladosti, saj smo včasih rastle ob »Vrtcu«.

Pismi nam pričata, kako globoko se vcepi v človekovo dušo dober prijatelj izza mladosti, kamor prištevamo v prvi vrsti lepo knjigo ali list.

IZ UREDNIŠTVA

Prejeli smo toliko dopisov, da smo v zadregi s prostorom in časom. Ozirali se bomo na vse želje in nasvete, ki se dajo uresničiti. Najprej pa moramo ugotoviti stalno število naročnikov.

Nekateri žele pojasniti o naslovni sliki. Izvršil jo je mladi umetnik S. Kregar. Povezal je v butarico značilne stare slovenske narodne okraske. Zgoraj vidite križ, pod njim golobčka, ki označuje sv. Duha. Izvršen je prav tako, kot so ga nekdanj izdelovali iz papirja. V trupu ima grb Celjskih grofov, kar spominja na našo zgodovino. Levo je kruhek v podobi polumeseca, desno hlebec s križem. Dalje vidite našo narodno posodo majoliko, zraven v trikotniku pa na poseben način upodobljen grozd, kot so ga nekdanj risali. Petelin je znak naših ponosnih kmetijskih domov. Le pogledjte ga, kako se drži! Rep ima razdeljen na mnogo polj — to je njegovo bogastvo. Petelinovo pero so uporabljali kmetijski uporniki za svoje znamenje. Poleg petelina vidite list lipe, našega narodnega drevesa, in značilno upodobljen cvetni list. Otroška igrača — prašiček kot hranilnik — nas opominja k varčnosti in skromnosti. Njegov navit repek je prva črka besede »otročik«. Ali naj to kaj pomeni? ... Tudi presto ljubijo otroci, zato je tako blizu napisa »otročik«. Iz debela butarice poganja šop povezanega klasja, ker je žito važen vir našega narodnega bogastva. Ostali okraski so posnetki oblik, ki jih je uporabljal narod v svoji lepi umetnosti. — Vse to je povezano v butarico. Navada prinašanja butaric k blagoslovu na cvetno nedeljo je doma samo pri nas na Slovenskem. Lepo okrašena butarica napravlja otrokom največje veselje. Prav tako naj nam bodo znaki na naši butarici sveti in dragi, kot so bili že našim davnim prednikom.